

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 4 juli 2002 *

I mål T-239/00,

SCI UK Ltd, Irvine (Förenade kungariket), företrätt av L. Allen, barrister,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av R. Tricot och
R. Wainwright, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2000) 1684 slutlig av den 29 juni 2000 i vilket kommissionen slog fast att sökanden saknade rätt till återbetalning av importtullar.

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna V. Tiili och P. Mengozzi,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören B. Pastor,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen
den 6 februari 2002,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 13.1 och 13.2 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1), i dess ändrade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, s. 1), föreskrivs följande:

”1. Importtullar får återbetalas eller efterges i särskilda fall, som är andra än de som avses i del A—D, och som följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller.

De fall vid vilka första stycket får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt förfarandet i artikel 25. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.

2. Återbetalning eller eftergift av importtullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas efter ingivande av ansökan till vederbörande tullkontor inom tolv månader efter den dag då nämnda tullar bokfördes av den myndighet som ansvarar för uppbörden.

De behöriga myndigheterna får dock tillåta att denna tid överskrids i välgrundade undantagsfall.”

- 2 I kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT L 352, s. 19) görs en uppräknig av de särskilda fall som avses i artikel 13.1 i den senare förordningen, och som följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller, och av fall som inte anses vara särskilda fall. I artikel 4 i förordning nr 3799/86 föreskrivs bland annat följande:

”Vid tillämpningen av artikel 13.1 i förordning [nr 1430/79], med förbehåll för andra situationer som skall bedömas från fall till fall enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 6—10 [i förevarande förordning],

...

- 2) skall följande situationer inte i sig anses utgöra sådana särskilda fall som följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den avgiftsskyldige:

...

- c) ingivande av handlingar i syfte att erhålla en gynnsam behandling i tullhänseende av varor som har deklarerats för övergång till fri omsättning, när dessa handlingar senare visar sig vara felaktiga, förfalskade, eller ogiltiga med avseende på en sådan gynnsam behandling, även om ingivandet har skett i god tro.”

Bakgrund till tvisten

- 3 Den 23 januari 1990 antog kommissionen förordning (EEG) nr 165/90 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av elektroniska mikrokretsar av DRAM-typ (dynamiska direktminnen) med ursprung i Japan och om godtagande av åtaganden som vissa exportörer erbjudit i samband med antidumpningsförfarandet rörande import av dessa produkter och om avslutande av undersökningen i den del den avser de aktuella exportörerna (EGT L 20, s. 5).
- 4 Genom förordning nr 165/90 godtog kommissionen bland annat prisåtaganden av vissa exportörer av DRAM som räknas upp i förordningen. NEC Corporation (nedan kallat NEC) och Matsushita Electronics Corporation (nedan kallat Matsushita) tillhörde denna grupp av exportörer.

- 5 I artikel 1.4 i förordning nr 165/90 föreskrivs att DRAM skall befrias från den i artikeln avsedda tullen om de har producerats och exporterats till gemenskapen av företag vars åtaganden har godtagits.

- 6 Den 23 juli 1990 antog rådet förordning (EEG) nr 2112/90 av den 23 juli 1990 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av DRAM med ursprung i Japan samt om slutgiltigt uttag av den preliminära tullen (EGT L 193, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 16, s. 40). De prisåtaganden som hade godtagits av kommissionen inom ramen för förordning nr 165/90 stadfästes. I artikel 1.4 tredje strecksatsen i förordning nr 2112/90 föreskrevs att ett dokument från tillverkaren måste medfölja importerade DRAM för att dessa skall befrias från antidumpningstull (nedan kallade åtagandedokument). Tillverkarens åtagande skall ha godtagits genom nämnda förordning. Ett modell-dokument för dokumenten ges i bilaga 3 till förordningen.

- 7 Enligt ett avtal som ingåtts mellan sökanden och Commodore International Ltd skulle sökanden tillverka datorer och delar till datorer åt avtalspartens filial i Förenade kungariket. I avtalet föreskrevs bland annat att sökanden skulle köpa DRAM från Commodore Japan Ltd (nedan kallat CJL). Det senare bolaget hade valfrihet vad gäller distributör av DRAM. CJL försåg sökanden med samtliga handlingar som behövdes vid deklarationen av importen av dessa varor. Deklarationen av importen av aktuella DRAM skulle göras av sökanden.

- 8 Under perioden augusti månad till december månad år 1992 köpte sökanden 19 partier DRAM av CJL. Partierna hade sitt ursprung i Japan och hade tillverkats av NEC och Matsushita.

- 9 Med varje parti följde ett åtagandedokument från NEC eller Matsushita. Dokumenten, som tillhandahölls sökanden av CJL, var undertecknade av behöriga personer vid NEC eller Matsushita och överensstämde med modell-dokumentet i bilaga III till förordning nr 2112/90.
- 10 Partierna åtföljdes dessutom av fakturor från CJL. Fakturorna innehöll uppgifter om antalet sålda DRAM och om tillverkaren, det vill säga NEC eller Matsushita. I fakturorna angavs också att de aktuella varorna hade sitt ursprung i Japan. Uppgifterna i fakturorna överensstämde med uppgifterna i åtagandedokumentet.
- 11 Sökanden förtullade varorna för den brittiska tullmyndigheten. På grund av åtagandedokumentet befriades varorna från antidumpningstullar. Sökanden betalade importtullar för varorna.
- 12 I början av mars månad år 1995 gjorde avdelningen för bedrägeribekämpning vid den brittiska tullmyndigheten en husrannsakan i sökandens lokaler. Husrannsakan föranleddes av sökandens import av 19 partier DRAM. Sökanden informerades bland annat om att vissa av dokumenten som hade använts vid förtullningen av DRAM vid en närmare undersökning hade visat sig vara ogiltiga av olika anledningar. På grund av detta skulle antidumpningstull utgå på de aktuella varorna.
- 13 Den brittiska tullmyndigheten krävde därför sökanden *a posteriori* på antidumpningstullar och mervärdesskatt på importen till en summa av totalt 1 725 503,56 pund (GBP).

- 14 Sökanden begärde omprövning av beslutet om taxering vid tullmyndigheten.
- 15 NEC och Matsushita tillhandahöll giltiga ersättningsdokument för 13 av de 19 åtagandedokument som hade bedömts vara ogiltiga. Skulden för dessa 13 partier avskrevs till den del som den gällde antidumpingstullar.
- 16 Vad gäller de resterande sex dokumenten visade det sig att de beställningar som dokumenten avsåg hade annullerats. Beställningarna hade gjorts hos NEC av CJL. NEC hade därefter underlåtit att vidta åtgärder för att få igen de sex åtagandedokument som bolaget hade lämnat ut. Av detta drogs slutsatsen att CJL hade missbrukat dessa dokument vid leverans av andra DRAM från NEC till sökanden.
- 17 Sökandens tullskuld beräknades till slut uppgå till 675 102,18 GBP (nedan kallade de ifrågasatta antidumpingstullarna). Sökanden betalade skulden den 9 mars 1998, men vidhöll att den var ogrundad.
- 18 Tullmyndigheten informerade sökanden om att inga åtgärder skulle vidtas mot bolaget med anledning av de undersökningar som hade utförts av tullmyndigheten.
- 19 Under tiden från det att importen ägde rum år 1992 till dess att tullmyndigheten år 1995 upptäckte oegentligheterna i fråga trädde Commodore International Ltd med dotterbolag, däribland CJL, i likvidation.

- 20 I en skrivelse av den 27 augusti 1999 begärde Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland att kommissionen skulle fatta beslut om återbetalning av de ifrågasatta antidumpningstullarna i enlighet med artikel 13 i förordning nr 1430/79.
- 21 I en skrivelse av den 18 april 2000 informerades sökanden om att kommissionen inte hade för avsikt att bevilja sökandens begäran om återbetalning av de ifrågasatta antidumpningstullarna. Sökanden yttrade sig över kommissionens beslut i en skrivelse av den 16 maj 2000.
- 22 Genom beslut K (2000) 1684 slutlig av den 29 juni 2000, riktat till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, slog kommissionen fast att en återbetalning av de ifrågasatta antidumpningstullarna inte var motiverad (nedan kallat det ifrågasatta beslutet).

Förfarandet och parternas yrkanden

- 23 Sökanden har väckt talan i förevarande mål genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 augusti 2000.
- 24 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna besvarade förstainstansrättens skriftliga frågor inom ramen för åtgärderna för processledning.

25 Efter att ha hört parterna beslutade förstainstansrätten den 10 januari 2002 att hänskjuta målet till en avdelning sammansatt av tre domare i enlighet med artikel 51.1 i förstainstansrättens rättegångsregler.

26 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 6 februari 2002.

27 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättsfrågorna

- 29 Sökanden har som enda grund till stöd för sin talan åberopat att kommissionens bedömning av tillämpningen av artikel 13 i förordning nr 1430/79 är uppenbart oriktig.

Parternas argument

- 30 Sökanden har gjort gällande att de två villkoren i artikel 13 i förordning nr 1430/79, nämligen att det skall vara fråga om ett särskilt fall och att den betalningsskyldige inte får ha agerat uppenbart vårdslöst eller gjort sig skyldig till oriktigheter, är uppfyllda i det förevarande fallet. Sökanden har åberopat domstolens rättspraxis till stöd för uppfattningen att artikel 13 i förordning nr 1430/79 utgör en generalklausul grundad på skälighet som är avsedd att omfatta andra situationer än de vanligast förekommande som, vid antagandet av förordningen, kunde utgöra föremål för en särskild reglering. Sökanden har dessutom anfört att med begreppet särskilt fall avses konsekvenser, föranledda av en yttre faktor, som trots aktsamhet från den berördes sida inte kan förutses eller förebyggas.
- 31 Sökanden har gjort gällande att åtagandedokumentet har tillhandahållits och skrivits under av två japanska tillverkare. Tillverkarna fanns upptagna i förordningen om antidumpning bland de tillverkare vars åtaganden hade godtagits av kommissionen. Därmed var dokumentet äkta.
- 32 Sökanden har påtalat att den saknade möjlighet att kontrollera giltigheten av de åtagandedokument som den hade erhållit eftersom sökanden, i det aktuella fallet, inte hade ingått något avtal med de japanska tillverkarna och inte heller hade

någon egen affärsrelation till dessa. Vidare anser sökanden att NEC har brutit i sin skyldighet att kontrollera att bolagets avtalade åtaganden respekterades genom att inte återkräva de sex åtagandedokument som bolaget hade lämnat ut till CJL efter det att beställningen hade annullerats. NEC:s handlande gjorde det möjligt för CJL att missbruka åtagandedokumenterna, som hade utfärdats i enlighet med gällande föreskrifter, genom att använda dem vid leverans till sökanden av andra NEC-tillverkade DRAM än de ursprungligen avsedda. Enligt sökanden visar detta tydligt att en yttre faktor föreligger som, trots aktsamhet från sökandens sida, har fått konsekvenser.

- 33 Dessutom anser sökanden att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att försäkra sig om att åtgärder som föranleds av prisåtaganden utförs på ett korrekt sätt. Sökanden har gjort gällande att de japanska tillverkarna, inom ramen för fullgörandet av prisåtagandena, hade anmälningsskyldighet gentemot kommissionen avseende alla transaktioner som gällde DRAM tillverkade i syfte att exporteras till gemenskapen. Informationen om transaktionerna jämfördes med efterföljande anmälningar om förtullning av varor som syftade till att sätta dessa i fri omsättning inom gemenskapen. Denna jämförelse utgör enligt sökanden en konkret uppgift som åligger kommissionen på grund av dess skyldighet att dels garantera ett korrekt utförande av åtaganden och effektivt kontrollera desamma, dels skydda gemenskapstillverkare mot "grå import" och agerande i syfte att kringgå gällande regler. Genom att inte upptäcka missbruket av de sex åtagandedokumenterna brast kommissionen i fullgörandet av de skyldigheter som åligger institutionen.

- 34 Avslutningsvis har sökanden betonat att det inte var möjligt för den att upptäcka det aktuella missbruket av åtagandedokumenterna och att agerandet, i vilket fall som helst, gick utöver vad sökanden rimligen kunde förväntas kontrollera, både ur affärsmässig och juridisk synpunkt. Det var i god tro som sökanden ingav åtagandedokumenterna till tullmyndigheten och med fog som sökanden förväntade sig att de aktuella DRAM skulle befrias från antidumpningstull. Därmed kan sökanden inte anses ha varit vårdslös i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79. Sökanden har också påtalat att den brittiska tullmyndigheten gjorde bedömningen att sökanden inte var inblandad i det påstådda bedrägeriet och att sökanden i själva verket var ett oskyldigt offer för det bedrägeri som CJL utsatte bolaget för.

- 35 Avslutningsvis har sökanden gjort gällande att uppbörden av antidumpnings-tullar skulle leda till att en helt oskyldig importör straffades. Det skulle dessutom vara orättvist att kräva att sökanden utsattes för en förlust som den aldrig skulle ha lidit om kommissionen och den japanske tillverkaren hade fullgjort sina skyldigheter, som finns klart angivna i prisåtagandena, på ett korrekt sätt.
- 36 Svaranden har inte bestritt omständigheterna och har medgett att frågan skall bedömas i ljuset av artikel 13 i förordning nr 1430/79.
- 37 Svaranden har gjort gällande att sökanden inte har visat att ett särskilt fall föreligger. Ingivandet av åtagandedokument som därefter visar sig vara förfalskade eller ogiltiga, även om det skedde i god tro, utgör inte i sig ett särskilt fall som ger sökanden rätt till återbetalning av importtullar. Enligt svaranden är denna typ av risker kopplade till tullombudets verksamhet och utgör därmed en affärsrelaterad risk som denne måste räkna med. Svaranden har åberopat förstainstansrättens dom av den 18 januari 2000 i mål T-290/97, Mehibas Dordtselaan mot kommissionen (REG 2000, s. II-15, punkt 82 och följande punkter) till stöd för denna uppfattning.
- 38 Svaranden anser att det faktum att sökanden inte har ansetts vara inblandad i bedrägeriet saknar relevans.
- 39 Vad gäller sökandens påstående att kommissionen är skyldig att övervaka att systemet med prisåtagande fungerar på ett tillfredsställande sätt har svaranden anfört att den tillämpliga förordningen varken ålägger eller ger kommissionen någon generell rätt att kontrollera att de åtagandedokument som inges av företag som har åtaganden gentemot kommissionen överensstämmer med de dokument

som inges till tullmyndigheten. Enligt svaranden är det medlemsstaternas tullmyndigheter, inte kommissionen, som skall kontrollera att åtagandedokumentet som inges av företag i samband med import, i syfte att befria företagen från antidumpningstullar, är äkta och giltiga.

- 40 Svaranden har anfört att förstainstansrätten, för att kunna bedöma om ett särskilt fall föreligger, måste ta ställning till i vilken situation andra ekonomiska aktörer inom samma bransch befinner sig (domstolens dom av den 25 februari 1999 i mål C-86/97, *Trans-Ex-Import*, REG 1999, s. I-1041, punkterna 21 och 22). Enligt svaranden skall en ekonomisk operatör som känner till gällande regler anses vara i stånd att bedöma riskerna som förekommer på den aktuella marknaden och kunna balansera de risker som transaktioner med vissa exportörer är förenade med mot det pris som efterfrågas för varorna köpta av de pålitligaste exportörerna (domstolens dom av den 11 december 1980 i mål 827/79, *Acampora*, REG 1980, s. 3731, punkt 8).
- 41 Svaranden har gjort gällande att omständigheten att de aktuella dokumenten är äkta inte räcker för att sökanden skall vara berättigad till återbetalning eller eftergift (domstolens dom av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, *Van Gend & Loos mot kommissionen*, REG 1984, s. 3763, punkterna 13 och 20).
- 42 Svaranden har anfört att det andra kriteriet i artikel 13 i förordning nr 1430/79 endast skall prövas om förstainstansrätten gör bedömningen att ett särskilt fall föreligger. Svaranden anser inte heller att nämnda artikel har till syfte att skydda tullombud från konsekvenserna av att deras kunder går i konkurs.
- 43 Avslutningsvis har svaranden gjort gällande att det aktuella ärendet inte kan anses vara exceptionellt eftersom kontroller *a posteriori* många gånger har medfört liknande konsekvenser för andra ekonomiska aktörer. Återbetalning

eller eftergift av importtullar utgör undantag i det gängse importsystemet och därmed skall bestämmelserna om sådan återbetalning eller eftergift tolkas restriktivt så att antalet återbetalningar och eftergifter begränsas.

Domstolens bedömning

- 44 Det skall erinras om att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, enligt domstolens rättspraxis, utgör en generalklausul grundad på skälighet som är avsedd att omfatta andra situationer än de vanligast förekommande som, vid antagandet av förordningen, kunde utgöra föremål för en särskild reglering (se domstolens dom av den 18 januari 1996 i mål C-446/93, SEIM, REG 1996, s. I-73, punkt 41 och där angiven rättspraxis).
- 45 Enligt denna bestämmelse måste två kumulativa kriterier vara uppfyllda för att återbetalning av importtullar skall aktualiseras. Det skall vara fråga om ett särskilt fall och näringsidkaren får inte ha gjort sig skyldig till oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet (domstolens dom av den 26 november 1998 i mål C-370/96, Covita, REG 1998, s. I-7711, punkt 29, och av den 7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan, REG 1999, s. I-5003, punkt 42).
- 46 Vidare skall erinras om att kommissionen i artikel 13.1 andra stycket i förordning nr 1430/79 ges befogenhet att avgöra i vilka situationer och under vilka villkor importtullar får återbetalas eller efterges när frågan är om andra fall än de som avses i del A—D, vilka följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller.

- 47 I artikel 4.1 i förordning nr 3799/86 anges de särskilda fall som berättigar den betalningsskyldige till återbetalning eller eftergift. De särskilda fallen får inte följa av omständigheter vid vilka oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. I artikel 4.2 anges fall som i sig inte motiverar ett beviljande av eftergift eller återbetalning av de i medlemsstaterna behöriga myndigheterna.
- 48 Det skall erinras om att artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 lyder som följer: ”[I]ngivande av handlingar i syfte att erhålla en gynnsam behandling i tullhänseende av varor som har deklarerats för övergång till fri omsättning, när dessa handlingar senare visar sig vara felaktiga, förfalskade, eller ogiltiga med avseende på en sådan gynnsam behandling, även om ingivandet har skett i god tro” utgör inte ett tillräckligt starkt skäl för att medlemsstatens berörda myndigheter skall bevilja eftergift eller återbetalning.
- 49 Det är ostridigt mellan parterna att de föreliggande omständigheterna varken följer av oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet från sökandens sida. Därmed är det endast nödvändigt att förstainstansrätten prövar om kriterierna för det första villkoret är uppfyllda, nämligen om ett särskilt fall föreligger.
- 50 Enligt fast rättspraxis skall artikel 13 i förordning nr 1430/79 tillämpas när omständigheterna som kännetecknar förhållandet mellan den ekonomiska aktören och administrationen är sådana att det inte är skäligt att denna aktör skall bära en skada som han normalt inte skulle ha burit (domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, *Coopérative agricole d’approvisionnement des Aviron*, REG 1987, s. 1525, punkt 22, förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, *Eyckeler & Malt* mot kommissionen, REG 1998,

s. II-401, punkt 132, och av den 17 september 1998 i mål T-50/96, Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3773, punkt 115, samt domen i det ovannämnda målet Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, punkt 77).

- 51 Enligt fast rättspraxis har kommissionen vid prövningen av om återbetalning av importtullar är motiverad ett utrymme för skönsmässig bedömning (första instansrättens dom av den 9 november 1995 i mål T-346/94, France-aviation mot kommissionen, REG 1995, s. II-2841, punkt 34). Kommissionen är skyldig att använda denna befogenhet så att den faktiskt utverkar en jämvikt mellan, å ena sidan, gemenskapens intresse av att säkerställa att tullbestämmelser följs och, å andra sidan, det intresse som en importör som har handlat i god tro har av att inte bära skador som överstiger den vanliga kommersiella risken. Kommissionen kan i sin undersökning av om ansökan om återbetalning är berättigad följaktligen inte nöja sig med att beakta importörens handlande. Den skall även bedöma vilken inverkan dess eget, i förekommande fall oriktiga, beteende har haft på den uppkomna situationen (domen i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 133, och i det ovannämnda målet Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, punkt 116).
- 52 Därmed åligger det kommissionen att göra en enskild prövning av varje enskilt fall, såsom det föreliggande, vid bedömningen av om det kan anses vara särskilt i den mening som avses i de tillämpliga gemenskapsbestämmelserna.
- 53 I det förevarande fallet har CJL försett sökanden med åtagandedokumentet. Dokumentet kommer ursprungligen från NEC, som finns upptaget i artikel 1.4 första stycket i förordning nr 2112/90 bland de exportörer vars åtaganden har godtagits av kommissionen. På fakturorna från CJL har dessutom NEC angivits som leverantör av motsvarande antal DRAM. De i fakturorna angivna kvantiteterna överensstämmer med dem som NEC har uppgivit i åtagandedokumentet som medföljde de aktuella varorna. De senare dokumentet hade NEC lämnat till CJL för att de skulle medfölja de varor vilka NEC ursprungligen hade

för avsikt att leverera till sökanden. CJL:s fakturor innehöll också en uppgift om att de aktuella DRAM hade sitt ursprung i Japan. Avslutningsvis hade åtagandedokumentet från NEC skrivits under av behörig personal. Varje dokument innehöll dessutom, i enlighet med föreskrifterna i prisåtagandena, en uppgift om att varorna hade "tillverkats och sålts i syfte att exporteras till Europeiska unionen".

- 54 I själva verket hade emellertid CJL annullerat sina ursprungliga beställningar hos NEC, vilka hade gjorts med anledning av viss export till gemenskapen. Trots detta underlät NEC att vidta åtgärder för att få igen de sex åtagandedokumentet som hade upprättats med anledning av CJL:s ursprungliga beställningar. Det har konstaterats att CJL därefter har missbrukat dessa dokumentet vid leverans av andra NEC-tillverkade DRAM till sökanden. Eftersom dokumentet inte avsåg de aktuella importerna bedömdes dokumentet vara ogiltiga.
- 55 Förstainstansrätten konstaterar i detta avseende att en importör har ansvaret såväl för betalningen av importtullarna som för att de handlingar som överlämnas till tullmyndigheterna är riktiga. Gemenskapen skall därmed inte stå för de skadliga följderna av ett felaktigt handlande från tullombudets avtalspartners sida. Att åtagandedokumentet visar sig vara ogiltiga utgör en affärsrelaterad risk kopplad till tullombudets verksamhet (se analogt domstolens dom i det ovannämnda målet *Mehibas Dordtselaan* mot kommissionen, punkt 83). Dessutom kan importören försöka att väcka talan mot de ekonomiska aktörer som är inblandade i missbruket av de aktuella åtagandedokumentet. Avslutningsvis måste en ekonomisk aktör som har underrättats om det rättsläge som följer av bestämmelserna, i sin bedömning av fördelarna med handeln med varor som kan komma i åtnjutande av förmånstullar, ta hänsyn till riskerna på den marknad han undersöker och godta att de utgör normala olägenheter i handeln (domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, *Pascoal & Filhos*, REG 1997, s. I-4209, punkterna 57—61).

- 56 Domstolen har nämligen i domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos mot kommissionen (punkt 13) slagit fast att granskningar *a posteriori* i stor utsträckning skulle berövas sin nytta om användningen av felaktiga intyg, i det förevarande fallet felaktiga åtagandedokument, i sig skulle ge användaren rätt till avskrivning. Domstolen har också slagit fast att en motsatt lösning skulle kunna innebära att de ekonomiska operatörerna tappade incitamentet att vara nitiska och överförde på statskassan den risk som i huvudsak skall bäras av de ekonomiska aktörerna (domen i det ovannämnda målet SEIM, punkt 45).
- 57 Som domstolen har konstaterat i sin dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl. (REG 1996, s. I-2465, punkt 114) ankommer det på näringsidkare att inom ramen för sina avtalsförhållanden vidta nödvändiga åtgärder för att skydda sig mot risken för en indrivningsåtgärd *a posteriori*. I det förevarande fallet har emellertid sökanden medgett att den aldrig velat ingripa i eller ta något som helst ansvar för valet av de försäljare eller tillverkare som CJL samarbetade med. Under dessa omständigheter skall sökanden anses ha tagit en risk genom att ingå ett avtal som inte gav den möjlighet att utöva någon kontroll över anskaffningskällorna.
- 58 Under dessa omständigheter kan, såsom kommissionen med rätta har hävdad, det faktum att handlingar som sedermera visar sig vara ogiltiga har ingetts i god tro inte i sig anses utgöra en särskild omständighet som berättigar användaren till eftergift av importtullar (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos mot kommissionen, punkt 16, i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 162, och i det ovannämnda målet Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, punkt 140).
- 59 För att förstainstansrätten skall kunna komma fram till en annan slutsats, nämligen att ett särskilt fall föreligger, krävs att kommissionen eller tull-

myndigheten grovt har åsidosatt sina skyldigheter och att detta har underlättat missbruket av åtagandedokumentet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 163 och följande punkter, och domen i det ovannämnda målet Primex Produkte Import-Export m.fl. mot kommissionen, punkt 141 och följande punkter). Förstainstansrätten skall därmed pröva om sökanden har visat att sådana åsidosättanden har förekommit.

- 60 Sökanden har hävdat att kommissionen har åsidosatt sin skyldighet att instifta ett lämpligt förfarande för att garantera att prisåtaganden respekteras och kontrolleras på ett effektivt sätt. Enligt sökanden borde kommissionen ha jämfört samtliga transaktioner med DRAM, som tillverkats för att exporteras till gemenskapen och som anmälts av de japanska tillverkarna, med efterföljande anmälningar till tullmyndigheten om förtullning av varor som syftade till att sätta dessa i fri omsättning inom gemenskapen. Sökanden anser att endast kommissionen hade möjlighet att göra denna jämförelse. Sökanden har tillagt att missbruket av åtagandedokumentet skulle ha upptäckts i god tid innan CJL, källan till bedrägeriet, trädde i likvidation år 1994 om kommissionen hade utfört sina kontroll- och förvaltningskyldigheter på ett korrekt sätt.

- 61 Det framgår emellertid av parternas svar på förstainstansrättens frågor under förhandlingen att kommissionen kontrollerar att referenspriset i prisåtaganden respekteras med stöd av kvartalsrapporter från de DRAM-tillverkare vars prisåtaganden har godtagits av kommissionen. Rapporterna innehåller uppgifter om kostnader och den totala mängden DRAM som exporteras till gemenskapen. Dessutom är nämnda tillverkare skyldiga att varje halvår tillhandahålla rapporter avseende all sin försäljning till gemenskapen. De senare rapporterna granskas i syfte att fastställa att prisåtagandena inte medför några uppenbara problem. Kommissionen erhåller däremot ingen information om enskilda importörer. Därmed saknar kommissionen möjlighet att regelbundet kontrollera att de åtagandedokument som upprättats av företagen överensstämmer med de importörer som äger rum.

- 62 Under dessa omständigheter är det inte rimligt att begära att kommissionen, utöver kontrollen av att prisåtagandena respekteras, också skall kontrollera att enskilda åtagandedokument överensstämmer med de importtransaktioner som de används för. I vilket fall som helst skulle en sådan kontroll endast kunna utföras *a posteriori*.
- 63 Sökandens argument att det förevarande fallet är jämförbart med de fall som gav upphov till domen i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen och förstainstansrättens dom av den 10 maj 2001 i de förenade målen T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99 (REG 2001, s. II-1337) kan inte godtas, eftersom omständigheterna i dessa båda mål skiljer sig från dem i det förevarande fallet.
- 64 För det första hade kommissionen, i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, grovt åsidosatt sin skyldighet att säkerställa att en tullkvot tillämpades korrekt och att övervaka att den inte överskreds med hjälp av förfalskade intyg, genom att underlåta att företa en effektiv kontroll av användningen av tullkvoten. Kommissionen ansågs ha denna skyldighet bland annat med anledning av att det fanns särskilda bestämmelser härom och med anledning av att den var ensam om att inneha de nödvändiga uppgifterna, eller ensam om att ha möjlighet att begära desamma, för att kunna utföra en effektiv kontroll av tillämpningen av den aktuella tullkvoten (domen i det ovannämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkterna 165—174). Dessutom hade kommissionen i detta fall möjlighet att ge de nationella myndigheterna ett särskilt hjälpmedel för att i god tid kunna upptäcka förfalskningarna. Kommissionen hade dessutom underlåtit att reagera på tidigare överskridanden av den aktuella tullkvoten (punkterna 175 och 176).
- 65 För det andra drog förstainstansrätten, i det ovannämnda målet Kaufring m.fl. mot kommissionen, slutsatsen att ett särskilt fall förelåg dels med anledning av att kommissionens kontroll av tillämpningen av bestämmelserna i associeringsavtalet mellan EEG och Turkiet var bristfällig, dels med anledning av att ”kommissionen

[hade]... åsidosatt sin skyldighet att iaktta aktsamhet genom att inte så snart som möjligt upplysa gemenskapens importörer (inklusive sökandena) om de potentiella risker som de löpte då de importerade färgtelevisionsapparater från Turkiet”.

- 66 I det förevarande fallet har kommissionen uppfyllt sina skyldigheter. Sökanden har inte visat hur kommissionen skulle ha kunnat upptäcka missbruket av åtagandedokumentet vid tidpunkten för importen. Med tanke på att dokumentet, oaktat missbruket av desamma, var äkta och att kommissionen inte hade möjlighet att jämföra åtagandedokumentet med de importtransaktioner som de användes för innan dessa ägde rum, skall kommissionen anses ha saknat möjlighet att hindra missbruket. Dessutom utgör det förevarande fallet enligt den information som parterna inkommit med ett enstaka fall.
- 67 Under dessa omständigheter kan sökanden inte anses ha visat att kommissionen eller tullmyndigheten grovt har åsidosatt sina skyldigheter och att detta har underlättat missbruket av åtagandedokumentet.
- 68 Under dessa omständigheter skall talan ogillas.

Rättegångskostnader

- 69 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökanden

skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta svarandens rättegångskostnad.

Vilaras

Tiili

Mengozzi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 juli 2002.

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Vilaras

Ordförande